
Ugeskr Læger 2010;172(26):1957

Midt i trykkogeren

Han er børnelæge og borgmester i et af Frankrigs hårdest belastede områder. En politisk terrier, som nægter at give op, selv om fattigdommen breder sig, og regeringen vender hovedet den anden vej. Claude Dilain tvinger parlamentsmedlemmerne med ud i betonslummen, hvor fugten driver ned ad væggene, og spædbørnene sygner hen i apati.

AKTUELT

Journalist Louise Sandager louise.sandager@wanadoo.fr

Det var sidst i marts. For Gud ved hvilken gang skulle en ny delegation af parlamentsmedlemmer på besøg i Clichy-sous-Bois nordøst for Paris, en af Frankrigs fattigste kommuner. Et sted, hvor politi og vagtlæger vægrer sig ved at køre ind, og hvor politikerne kun kommer, når de skal have en situationsrapport fra livet i forstæderne.

Normalt foregår den slags møder i nogenlunde ro og orden. Men denne morgen var der gået ild i en opgang, og ejendommen var sodsværtet helt op til tiende etage. Borgmesteren, Claude Dilain, forlod i al hast de inviterede politikere og rykkede ud til brandstedet.

Her så han, hvad han havde set så mange gange før: fattige familier stuvet sammen i usle lejligheder, typisk tre familier sammen i en treværelses lejlighed. Udlejet af griske ejere, der tjener tykt på bolig manglen.

Han så al den armod, han kendte så godt, men nu bare henlagt i mørke, fordi også elektriciteten var gået.

Havde Dilain været en normal borgmester, havde han formentlig ladet teknisk afdeling tage over og var kørt tilbage til mødet. Men Dilain er ingen normal borgmester. Han er på 16. år som socialistisk bychef stadig lige idealistisk, stadig lige oprørt over den udstødelse, han lever midt i.

Derfor forlangte han, at parlamentsmedlemmerne skulle komme ud i ghettoen. Og herude lod han dem stavre op ad trapperne i den afbrændte opgang, kun oplyst af det spage lys fra lommelygter og mobiltelefoner.

Han lod dem møde familier, der lever trængt sammen som dyr i små værelser, hvor fugten driver ned ad væggene. Og han viste dem de smadrede ruder og elevatoren, som for længst er holdt op med at køre.

Claude Dilain tvang med andre ord sine politiske kolleger ind i den fortvivlede hverdag, han selv er chef for, og bagefter skrev han om oplevelsen i den franske avis Le Monde under overskriften: »Jeg, Claude Dilain, borgmester i

Clichy-sous-Bois, jeg skammer mig«.

Unge uden chance

Når Dilain skammer sig, siger han, er det fordi, han føler sig fuldstændig magtesløs. År for år ser han, hvordan ulighederne i det franske samfund bliver stadig større, og hvordan skiftende regeringer vender det blinde øje til.

»Vi lever i et samfund, som bliver mere og mere fragmenteret. I grupper, der intet har med hinanden at gøre, og som har vidt forskellige normer og værdier. Nogle gange tager jeg folk fra Clichy med ind til Paris, som ligger kun 15 kilometer væk, og de siger undrende: 'Er det her Frankrig?'«, fortæller han.

Dilain kommer selv fra beskedne går, som barn af ufaglærte forældre. Alligevel lykkedes det ham at blive pædiater.

»Men den slags ville aldrig kunne lade sig gøre i dag. De unge får slet ikke den chance, jeg fik. Staten gør alt, hvad den kan, for at holde de fattige ude i Clichy-sous-Bois«.

Armoden i konsultationsværelset

Claude Dilain arbejder stadig som børnelæge en tredjedel af sin tid, og armoden strækker sig helt ind i konsultationen.

»Selv spædbørnene har en patologisk opførsel, fordi de bor med deres familier under så kummerlige kår. Deres mødre er trætte og deprimerede, og børnene bliver mere og mere pressede«, fortæller han.

»Bypolitikken er slået fuldstændig fejl, og regeringschefen er tilsyneladende ligeglad. Senest har regeringen annonceret, at den vil fastfryse statens udgifter, selv om alle og enhver ved, at det vil gå ud over områder som vores.

Siger det ikke noget om Frankrig, at ti procent af de rigeste byer forbruger 30 procent af de kommunale midler, mens de ti procent fattigste kommuner kun bruger en procent?« spørger han retorisk i et interview.

»Det er som om, man kun snakker om forstæderne, når de brænder. Men er det virkelig det, man vil? Er det nødvendigt med et oprør, før vi bliver hørt?« siger han, og han ved, hvad han snakker om. For det var i Clichy-sous-Bois, at de sociale uroligheder startede tilbage i efteråret 2005. Uroligheder, der var så voldsomme - tusindvis af afbrændte biler, smadrede skoler og offentlige kontorer - at regeringen var nødt til at sætte landet i undtagelsestilstand.

Abonner »

Skriv en kommentar

UGESKRIFT FOR LÆGER

Ugeskriftet betinger sig ret til at opbevare og publicere artikler (tekst og illustrationer) også i elektronisk form, fx via cd-rom og Internettet.

Eftertryk eller anden mangfoldiggørelse af Ugeskriftets tekst og illustrationer er kun tilladt med skriftlig tilladelse fra forfatter og redaktion og anførelse af Ugeskrift for Læger som kilde.

Gengivelse af informationer eller citater fra Ugeskriftet må tidligst offentliggøres på datoen (mandage) for det pågældende nummers udgivelse og med angivelse af Ugeskrift for Læger som kilde.